

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

02 נובמבר 2020

תלה"מ 19-09-18167 פלונית נ' פלוני

בפני כב' השופט פליקס גורודצקי

תובעת פלונית
ע"י ב"כ עוה"ד עדי רוטנברג

נגד

נתבע פלוני
ע"י ב"כ עוה"ד שלום פוריס

פסק דין

לפני תביעה לתשלום דמי שימוש בסך של 84,000 ₪ שהוגשה ע"י התובעת ביום 09.09.2019 נגד
בן זוגה לשעבר - הנתבע.

רקע עובדתי רלוונטי

1. במסגרת התביעה עתרה התובעת לחיוב הנתבע בדמי שימוש בסך 6,000 ₪ בחודש, החל
מחודש מרץ 2017 ועד לחודש מרץ 2020.
2. הצדדים נישאו זל"ז כדמו"י בשנת 1995, מנישואיהם נולדו לצדדים ארבעה ילדים (להלן –
"הקטינים").
3. במהלך שנות נישואיהם רכשו הצדדים דירת מגורים משותפת ברחוב ----- ב -----, הידועה
גם כגוש XXXXX, חלקה XXX, תת חלקה X. (להלן: "הדירה").
4. בין הצדדים התנהלו מספר הליכים משפטיים. בחודש אפריל 2018 ניתן פסק דין הקובע, בין
היתר, פירוק שיתוף בדירת הצדדים (להלן-"פסק הדין"). הנתבע ערער על פסק הדין לבית
המשפט המחוזי.
5. בדיון שהתקיים ביום 12.09.2018 ניתן פסק דין בבית המשפט המחוזי על יסוד הסכמת
הצדדים (להלן-"פסק הדין של בית המשפט המחוזי").
6. הצדדים התגרשו בתאריך dd.mm.yyyy.

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

02 נובמבר 2020

תלה"מ 19-09-18167 פלונית נ' פלוני

עיקר טענות התובעת

7. בשנת 2016, בשל התנהגותו האלימה של הנתבע, עלו נישואי הצדדים על שרטון, והצדדים החלו בניהול הליכים משפטיים להסדרה רכושית, גירושין וכן הליכים בעניין הקטינים.
8. בראשיתם של ההליכים המשפטיים, עקב אלימות הנתבע כלפי התובעת והבת הבכורה בת ה- xx במועד הרלוונטי (להלן-"הבת"), ניתן בהסכמה צו, המורה על הרחקת הנתבע למשך 6 חודשים.
9. התובעת אף הגישה תלונה במשטרה ובחודש אפריל שנת 2017, הוגש כתב אישום נגד הנתבע. סעיפי האישום בכתב האישום הם, תקיפת קטין על ידי אחראי, תקיפת בן זוג, איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש.
10. לאור האמור, חשה התובעת, כי יהיה זה בלתי נסבל להתגורר תחת קורת גג אחת עם הנתבע ובפרט כאשר מתנהל נגדו הליך פלילי. בנוסף, התובעת פחדה מן הנתבע וחששה, כי הנתבע יפגע בה ו/או בבת, בשל כתב האישום שהוגש נגדו. הנתבע הורשע ביום dd.mm.yyyy.
11. במסגרת ההליכים, שוחחו ילדי הצדדים עם השופט (בדימוס) סגן הנשיא מנחם הכהן ודבריהם הועלו על הכתב: "קיימות צעקות רבות מצד האב כלפי הבת הגדולה אלמונית בת ה-xx, כאשר אחד מהם סח לי כי הוא ראה פעם את האב גורר את אלמונית על הרצפה".
12. בסמוך למועד תפוגת תוקף צו ההרחקה, חששה התובעת מכך שהנתבע ישוב לדירה וימשיך בהתנהגותו האלימה, והיא נאלצה לעזוב את הדירה ולשכור דירה למגוריה ולמגורי ילדי הצדדים.
13. לבקשת התובעת, אישר בית המשפט את המעבר, תוך שהוא מאריך, לשם ביצוע המעבר, את תוקפו של צו ההגנה כדי שהתובעת תעבור לדירה חילונית, בטרם ישוב הנתבע לדירה.
14. התובעת מפנה להחלטת בית המשפט מיום 10.09.2017: "בנסיבות אלו ולאור המצב ששרר בבית בטרם הרחקתו של הנתבע, נראה כי לא נותרה לתובעת ברירה כטענתה אלא לצאת מהבית".
15. התובעת שכרה דירה למגוריה ולמגורי הקטינים, החל מיום 15.03.2017. דמי השכירות עמדו על 5,000 ₪ לחודש.

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

02 נובמבר 2020

תלה"מ 19-09-18167 פלונית נ' פלוני

13. הצדדים המשיכו בניהול ההליכים המשפטיים. בחודש אפריל 2018 ניתן פסק הדין אולם, הנתבע סרב לשתף פעולה במכירת הדירה, סירב לשתף פעולה בהצגת הדירה בפני רוכשים פוטנציאליים, החליף את מנעולי הדירה וסירב להעביר לתובעת מפתחות הדירה.

14. הנתבע הגיש ערעור על פסק הדין לבית המשפט המחוזי. בתאריך 12.09.2018 נערך דיון בערעור. בדיון הושגה הסכמה, לפיה יופקדו מפתחות הדירה בידי ב"כ התובעת אשר יאפשר להציג את הדירה בפני רוכשים פוטנציאליים במועד שייקבע בהסכמה. בנוסף, נאות הנתבע ליתן גט לתובעת, והצדדים התגרשו ביום dd.mm.yyyy.

15. למרות פסק הדין של בית המשפט המחוזי, הנתבע עשה כל שביכולתו למנוע ולסכל את מכירת הדירה ע"י התובעת, לא הפקיד את מפתחות הדירה כנדרש וסיכל כל ניסיון של רוכשים פוטנציאליים לראות את הדירה.

16. לתובעת לא נותרה ברירה אלא להודיע, כי יש להתחיל בהליכי כינוס נכסים לשם מכירת הדירה. בחודש דצמבר 2018 הודיעה כונסת הנכסים, כי בכוונתה להתחיל בביצוע הליכי הכינוס. כונסת הנכסים לא פעלה באופן יעיל ובחודש מאי שנת 2019, מונתה כונסת נכסים אחרת.

17. בשל חוסר שיתוף הפעולה של הנתבע ובשל התנהגותו ומחדליו, נאלצה התובעת להאריך את הסכם השכירות עד לחודש מרץ 2020 ולשלם סך של 5,000 ₪ לחודש הכל בשל התנהגותו האלימה של הנתבע ועל מנת להגן על עצמה וילדיה מפני אלימות הנתבע. בו בזמן שהנתבע ממשיך להתגורר לבדו בדירת הצדדים.

עיקר טענות הנתבע

18. במסגרת ההליכים שהתנהלו בין הצדדים, נמתחה ביקורת על אופן התנהלותה המוסרית של התובעת. בנוסף, נפלו פגמים בייצוג הנתבע.

19. צווי ההרחקה, נתנו בהסכמת הנתבע מבלי להודות בטענות התובעת,

20. התובעת והבת הגישו נגד הנתבע תלונה בגין אלימות אשר הובילה להגשת כתב האישום כנגד הנתבע. מדובר בתלונת סרק שהדהימה את הנתבע.

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

02 נובמבר 2020

תלה"מ 19-09-18167 פלונית נ' פלוני

21. חרף מחאותיו, למרות תוצאת בדיקת הפוליוגרף שנערכה לצדדים ולפיה הנתבע לא פעל
באלימות וכן מטעמים רגשיים וכלכליים, שיקולי עלות ותועלת וכן ומשיקולי טובת הבת,
הנתבע הגיע להסדר טיעון אשר כלל את הרשעתו במעשים המיוחסים לו בכתב האישום.
22. התובעת עזבה את הדירה מרצונה ובעידודה של "האם המאמצת" שלה (להלן – נ'). התובעת
היא שהטילה אימה על הנתבע בתקופת הנישואין וגם הקטינים תודרכו ע"י נ' טרם שיחתם
עם בית המשפט.
23. בהחלטה מיום 05.03.2017, בית המשפט לא הכריע בעניין עזיבת התובעת את הבית, אך
אפשר את עזיבתה. התובעת מסלפת ומוציאה דברים מהקשרם, על כן אין לקבל את טענותיה
לעזיבת הבית ותשלום שכר הדירה.
24. כעולה מהסכמות הצדדים, בדיון שהתקיים ביום 12.09.2018 בבית המשפט המחוזי, הנתבע
ואמו חפצו להגיע למכירת הדירה בפועל.
25. הדירה הינה דירה במפלס נמוך מהכביש, חלקה נבנה בלא היתר ואין ביקוש לדירה כזו.
התובעת ניהלה הליך סרק של מינוי כונסת הנכסים ונוצר עיכוב בעטייה של התובעת. מזה
כחצי שנה לא הוגשה כל הצעה לרכישת הדירה.
26. הדירה אינה סחירה ואין לה ביקוש כלל. הנתבע נושא לבדו בכל הוצאות אחזקת הדירה ויש
לחייב את התובעת במחצית הוצאות אלו. הותרת הדירה ריקה, הייתה אף גורמת להפחתה
נוספת בערכה.

מסגרת דיונית

27. ביום 26.10.2020 התקיים דיון הוכחות (להלן – "הדיון"), בו העידו הצדדים, ולאחר מכן
סיכמו באי כוחם של הצדדים את טענותיהם בעל פה. בסיומו של הדיון הוצע לצדדים ע"י
בית המשפט, מתווה פשרה לסיום ההליך, אך לא נתקבלה הסכמתה למתווה המוצע.

דיון והכרעה

28. לאחר עיון במלוא התשתית הראייתית, הגעתי למסקנה כי דין התביעה להידחות.
29. ראשית יש לסלק את טענת התובעת כי היא עזבה את הדירה בשל אלימות הנתבע **ראו: ס'**
4-9 לכתב התביעה.

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

02 נובמבר 2020

תלה"מ 19-09-18167 פלונית נ' פלוני

30. התובעת עזבה את הדירה בחודש מרץ 2017 ראו: ס' 12 לתכתב התביעה, בעוד שהאלימות
הנטענת של הנתבע, בגינה הוגש כתב האישום, התרחשה בחודש אוגוסט 2016 ראו: ס' 4
לכתב התביעה וס' 1 לנספח ב' לתיק המוצגים של התובעת.

31. ער אני לעובדה כי הנתבע הורשע במסגרת ההליך הפלילי ראו: נספח ו' לתיק המוצגים של
התובעת ואולם, פסק הדין המרשיע (שאף לא צורף לתיק המוצגים ותחתיו צרפה הודעה על
הרשעה בלבד), אינו מהווה ראיה למסקנות ולממצאים שנקבעו בו בהליך שלפני ראו: מ"ח
9054/03 לזרובסקי נ' מדינת ישראל, (28.12.2005) [פורסם בנבו]; ע"א 9817/02 וינסטיין
נ' ברגמן, (16.6.2005) [פורסם בנבו].

32. מנגד, בבדיקת הפוליגרף שנערכה לשני הצדדים ביום 12.2.17 במסגרת תלה"מ ----- –
ובדיקת פוליגרף מוסכמת היא ראיה מחייבת ראו: עמ"ש 7937-01-18 (20.1.20) [פורסם
בנבו] – נמצא, כי במהלך השנתיים האחרונות הנתבע לא פעל באלימות פיזית כלפי התובעת
והבת ראו: נספח ו' לתיק המוצגים של הנתבע.

33. למותר לציין, כי בעקבות קבלת תוצאת בדיקת הפוליגרף, יצאה תחת ידו של כב' השופט
(בדימוס) מנחם הכהן ההחלטה, כי אין מקום ליתן צו הגנה או מניעה כנגד הנתבע ראו: נספח
ג' לתיק המוצגים של התובעת.

34. ער אני אף לעובדה, כי בתחילתם של ההליכים המשפטיים ניתן כנגד הנתבע, בהסכמת
הצדדים, צו הרחקה לתקופה של 6 חודשים ראו: ס' 5 לכתב התביעה ואולם, טענת הנתבע,
כי הסכים לצו ההרחקה משום שסבר שהצדדים יתגרשו בהסכמה ומוטב "להפריד כוחות"
ראו: ס' 5 לכתב ההגנה, לא נסתרה. התובעת אף לא הגישה, במסגרת תיק המוצגים, את צו
ההרחקה המוסכם ומנעה בכך את האפשרות להיחשף להסכמה אליה הגיעו הצדדים.

35. המסקנה היא, כי לא הוכח לפני שהתובעת עזבה את הדירה בעקבות האלימות של הנתבע,
ולא נוכחתי, כי קיים "קשר סיבתי" בין האלימות הנטענת לבין העזיבה.

36. לכן אני קובע, כי התובעת עזבה את הדירה מרצון.

37. העובדה שבן הזוג עזב את הדירה מרצון, אינה מלמדת, כי הוא מחל על דמי שימוש ראויים
מעלתה ועד עולם ראו: בע"מ 9126/05 פלונית נ' פלוני (26.01.06) [פורסם בנבו]; בבע"מ
9881/05 פלוני נ' פלונית (09.04.06) [פורסם בנבו].

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

02 נובמבר 2020

תלה"מ 18167-09-19 פלונית נ' פלוני

38. לפיכך ניתן היה לבוא ולומר, כי התובעת זכאית לדמי שימוש ראויים, למצער, בגין התקופה שממועד הגירושין ראוי: תמ"ש (ת"א) 22245/95 פלוני נ' אלמונית [פורסם בנבו] (9.12.07) דהיינו מיום 4.11.18, שכן "... ביחס לתקופה שאחרי הגירושין הכלל הוא פסיקת דמי שימוש והחריג הוא פטור – שיינתן רק בנסיבות של ויתור מפורש" ראוי: עמ"ש (ת"א) 7396-12-09 פלונית נ' אלמוני (21.4.13) [פורסם בנבו].

39. ואולם, בדיון שהתקיים ביום 12.9.18 בבית המשפט המחוזי (להלן-"הדיון") הצדדים הגיעו להסכמה לפיה, בין היתר:

"לצורך מכירת הדירה, תוכל המשיבה להיכנס לדירה לצורך הצגתה בפני קונים כאשר מועד זה יתואם בין ב"כ הצדדים. לצורך כך, יופקד מפתח הדירה והמחסן ביד ב"כ המשיבה אשר יאפשר למשיבה לקבל את המפתח אך ורק לצורך הצגתה בפני קונים כאמור ובמועד שייקבע בהסכמה. למען הסר ספק, מעבר להצגת הדירה על ידי המשיבה לקונים, לא יתאפשר למשיבה להיכנס לדירה כול עוד המערער מתגורר בה. מעבר לאמור, אין לצדדים כל תביעות ומענות אחד כנגד השני לגבי העבר עד היום" (להלן-"ההסכמה").

40. ההסכמה קיבלה תוקף של פסק דין והיא מלמדת על ויתור התובעת על כל שימוש בדירה, למעט הצגתה לקונים, לעניין הסכמה פוזיטיבית של ויתור אף ללא הוראת ויתור מפורשת, ראוי עמ"ש (ת"א) 39641-05-10 פלונית נ' פלוני, [פורסם בנבו] מיום 02.04.2012. הערעור על פסק הדין נדחה בע"מ 3610/12 פלונית נ' פלוני, [פורסם בנבו] מיום 10.06.2012. ראוי: תמ"ש 15594-04-15 א' נ' א' (31.7.19) [פורסם בנבו].

41. במעמד הדיון, התובעת הייתה מודעת לקיומה של הזכות לשכר ראוי והיא סברה כי לא תוכל "לקבל את זה" ראוי: פרוט' עמ' 4 ש' 9-12.

42. טענת התובעת כי לא ויתרה על הזכות לקבלת דמי שימוש ראויים נוכח ההמתנה לתוצאה של ההליך הפלילי ראוי: פרוט' עמ' 4 ש' 18-22 – דינה להידחות.

43. הזכות לדמי השימוש הראויים קמה לתובעת, לטענתה, בחודש מרץ 2017 ראוי: ס' 33.1 לכתב התביעה ו"זה משהו שדובר עליו" ראוי: פרוט' עמ' 4 ש' 9-12. הדיון התקיים ביום 12.9.18. ראוי: נספח ז' לתיק המוצגים של התובעת כך שבמועד הדיון התובעת הייתה מודעת לקיומה של הזכות, כאמור, "זה משהו שדובר עליו" ראוי: פרוט' עמ' 4 ש' 9-12.

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

02 נובמבר 2020

תלה"מ 18167-09-19 פלוגית נ' פלוגי

44. לפיכך, על אף שהויתור על דמי שימוש ראויים לא אוזכר במפורש במסגרת ההסכמה, ניתן
במקרה שלפני, ליצוק תוכן לאותן הוראות בדבר ויתור על כל דרישות נוספות גם בהעדר
האזכור ראו: עמ"ש 39641-05-10 פלוגית נ' פלוגי (2.4.12) [פורסם בנבו].

45. הדבר נכון ביתר שאת, משעה שנושא מכירת הדירה נדון במפורש במסגרת ההסכמה, לא ניתן
לומר, כי לא היה אזכור ולכן לא היה ויתור ראו: עמ"ש 18968-06-16 פלוגית נ' פלוגי
(27.4.17) [פורסם בנבו].

46. יוזכר, כי מקום בו במועד הרלוונטי לדיון, הנתבע החזיק "במושכות" מכירת הדירה וכידוע
דמי שימוש ראויים משמשים מכשיר יעיל למניעת העיכוב בפירוק השיתוף ומכירת הדירה
ראו: תמ"ש 12776-09-08 ג.י.א.י. (1.5.13) [פורסם בנבו].

47. יודגש, כי התובעת הייתה מיוצגת בדיון על ידי שני ב"כ, עוה"ד ----- ועוה"ד ----- ראו: **נספח
ז' לתיק המוצגים של התובעת וחזקה**, כי זכויותיה נשמרו כדבעי. על החשיבות שיש ליחס
לייצוג על ידי עורך דין בהליכים בענייני משפחה ראו: רע"א 6810/97 יהודית בן שושן נ'
רוברט בן שושן, פ"ד נא(5) 375; עמ"ש 38753-06-19 פלוגית נ' פלוגי (18.3.20) [פורסם
בנבו].

48. ויתור התובעת על דמי השימוש הראויים, נלמד גם מהמועד בו הוגשה תביעה זו. התובעת
עזבה את הדירה בחודש נובמבר 2017, בעוד שהתביעה הוגשה בחודש ספטמבר 2019 – דהיינו
בחלוף כשנתיים ומחצה מעזיבתה את הדירה.

49. למותר לציין, כי בתמ"ש 32438-07-16 ט. נ' ט. (17.5.18) [פורסם בנבו] נדחתה עתירה לדמי
שימוש ראויים על אף שבית המשפט שוכנע – שלא כבמקרה שלפני – כי אכן הייתה אמתלה
מבוררת לעזיבת התובעת את בית המגורים המשותף. אולם, התביעה נדחתה כאמור בשל
העובדה כי התביעה הוגשה בחלוף של 3 שנים ממועד העזיבה.

לסיכום

50. לאור התוצאה, התובעת תישא בהוצאות הנתבע בסך של 20,000 ₪. סך זה ישולם בתוך 30
יום שאם לא כן, יישא הפרשי ריבית והצמדה ממועד ביצוע התשלום ועד לתשלום המלא
בפועל.

51. המזכירות תסגור את התיק.

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

02 נובמבר 2020

תלה"מ 19-09-18167 פלונית נ' פלוני

1 פסק הדין מותר לפרסום בכפוף להשמטת כל הפרטים המזהים, למעט שמות ב"כ הצדדים
2 בהליך.

5 ניתן היום, ט"ו חשוון תשפ"א, 02 נובמבר 2020, בהעדר הצדדים.

פליקס גורודצקי, שופט